

BREVE ENCOMION

Reuerendissimi Domini,

DOMINI THOMÆ OBORSKI

I. V. D.

Suffraganei, Canonici, et Officialis Generalis Craco: Episcopi Laodicensis, recens inaugurati.

T. S. O. E.

O. C. C. L.

Crac: Typis Basily Skalski, Anno D. 1615.

NOVO ANTISTITI
THOMÆ OBORSKI

Virtute, Doctrina, Genere,
Viro illuſtri:
Ob eximium diuini cultus propagandi
Z E L V M,
Et diſciplinæ Eccleſiaſticæ conſeruandæ
ſtudium ſingulare,
A PETRO TYLICKI VIRO GRAVISSIMO
Cracouienſium Illuſtriſsimo Præſule,
In ſocium laborum adſcito;
Et poſt longam
Et conſtantem tanti honoris & dignitatis
Fugam
Tandem ab eodem
In Laodicenſem Epiſcopum
Ritu ſolenni
Feliciter conſecrato.
C. C. D. A.
Suo veteri ſodali
Pignus amoris.

EMBLEMA.

Hercules pro Atlante cælum ſuſtinet.

FAma vetus perhibet validis Atlanta lacertis
Sidereas quondam ſuſtinuiſſe domos:
Ægra ſeneſcenti ſed enim cum genuâ labarent,
Sarcina nec cælum iam ſatis apta foret:
Amphitryoniadem monitum iuuiſſe, moleſto
Ceruicemq; oneri ſuppoſuiſſe ferunt.
Non aliter, ſi vera licet componere fictis,
PRAESVL PETRE tibi proſpicis auxilium.
Non aliter collega tibi, quæſitus OBORSKJ
Ponderis in partem, ſubſidiumq; venit.
Tempus edax minuit vires, Prouincia Graci
Sarcina ceruici, iam minus apta tuæ.
Maior Atlante quidem cælo grauiora tuliſti
Indefeſſus adhuc munera, PETRE tua.
Et ferres, animi ſi corpus viribus eſſet
Non impar, illum & par, ſequeretur adhuc.
Idcirco mitrâ, lituoq; inſignis OBORSKJ
Herculis Atlanti, lectus ad inſtar erit.
Ille bonus tantum, doctuſq; potenſq; ſubire,
Dignior Alcides, quem ſibi vellet Atlas:

Id ſpondet pietas, geminiꝗ id laurea juris,
Nobilis & ſpondet, ſtemma, columna domus.

De fuga dignitatis oblatæ.

Ponè ſequens te ſanctus honos dũ prendere tentat,
Virtutiꝗ tuæ deproperare decus:
Tu fugis, & fragiles doctus contemnere mitras
Prenſantem metuis, nec fugiturus abis.
At cuinam tali victoria parta duello?
Vicit & hic fugiens, vicit & ille ſequens.

Emblema.

Columna ſoli aduerſa vmbram proijcit.

VT ſolet vmbra ſuũ comitare per omnia corpus,
Aſſecla virtutem, ſic comitatur honor.
Aduerſos aciem Phœbi qui iactat in orbes
A tergo comitans hunc ſolet vmbra ſequi:
Mentis in æternæ fixiſti lumina vultum,
Quid mirum à tergo, ſi comitatur honos?
In ſolem conuerte oculos, vtcunꝗ ſequantur
Vmbræ, ne timeas, nil nocet vmbra ſequax.

Ignis flammam, virtus honorem parit.

DVm te quærit honor, latebras tu quærere tentas,
Sed frustra: nunquam delituisse potes.
Nescia namque tegi se virtus splendida prodit,
Ignis vt à flammâ proditur ipse sua.

Honor virtutis, fidus Achates.

VEntosum fateor virtus conculcat honorem,
Principis arcano, corde sepulta viri.
Diuitijs animosa suis mortalia cuncta
Despicit, vna illam spes benefida fouet.
Hanc tamen in terris, etiam comprensat, & vltro
Ambit honor, varijs sollicitatque modis.
Teque adeò pridem meriti sectantur honores,
Tu fugis, instat honos, spes tibi nulla fugæ.

Paræne$\int$is.

Ad Dignitatem admittendam.

ANne adeò despecta iacent, inhonoraque honorum
Præmia, vt illa tibi certò eiuranda putaris?

Si

Si bene te noui, non te labor ipſe grauauit
(Plurima namq; huius pridem argumenta dediſti)
Quo minus impoſitum ferres, humeriſq; ſubires
Indeſeſſus onus. Quænam ergo repagula tanta,
Quæ tantæ tenuère moræ? Scio: turgida prudens,
Et meritò, ſuſpecta timebas carbaſa Tiphys,
Ne tua forte ratis populari concita vento,
In Syrtim aut ſcopulos rueret; quæ plurima nautis.
Æquore in infido metuenda pericula: verùm
Parce metu. Quæcunq; tibi aſpirauerit aura,
Arbitrio frænare tuo potis, & potis iras
Declinare Noti, facilis modo lintea pande,
Sollicitata ſacram portantia leniter Argo.
Officioſa vides, ne ſortem ſperne vocantem:
Curarum in PARTEMQVE veni, feſſoq; laborum
Pontifici, par nobilibus curiſq;, locoque
Indulge ſocias tollenda in pondera vires.

Votum

Votum

Pro Felici functione muneris.

HVc age, cœlicolum Regnis delapsa clienti
  Auxiliatrices fer pia turba manus.
Tuq; adeò tu, Diua parens, succurre merenti
  Namq; tuo quondam præfuit ille choro.
Per noua nunc alijs dare cærula classibus Austros
  Atq; nouę Tiphys cogitur esse ratis.
Da facilem Pelagoq; viam, ventosq; ferentes,
  Gaudeat inflato carbasus ipsa sinu.
Neue per obscuras, petat Acroceraunia noctes:
  Ipsa rati Pollux, Castor & ipsa veni.

In coronatam columnam

INSIGNE GENTIS OBORSKI.

I.

Quæ tibi iam, PRAESVL, poterit fortuna deesse,
Eduri lapides cum tibi serta ferant?
Marmora te fortem, victorem serta fatentur:
Impediat superest quid, nisi mitra caput.

II.

Res mira: oblatos renuit ſibi PRAESVL honores,
Pontificale decus, pontificale Pedum.
Non mira: alta columna virũ erigit, altus honores
Deſpicit humanos, ſub pedibuſq; videt.

III.

Oppreſsiſſe alios, quem pondere cernis iniquo,
Hic tibi PRAESVL honor, dulce leuamen erit.
Namq; alijs fragilis, fundamen honoris arundo eſt,
At baſis eſt decoris firma columna tui.

IV.

Lilia marmoreæ ſurgunt innixa columnæ:
Vt cælo propius nobili odore fragrent:
Non hoc naturæ pignus, debetur at arti;
Virtuti meſſes fert etiam ipſa ſilex.

V.

Fama canit veteres olim coluiſſe laborem,
Quem comitaretur fortis honoris amor:

Atq; aras ideò duplici celebrasse sacello,
Primaq; virtutis, altera honoris erat:
Hoc tuus hoc ipsum clypeo descripsit Apelles:
Ardua si superes, lilia deînde metes.
Desinit in florem veluti tua namq; columna,
Sic abit eximio durus honore labor.

VI.

Omen, id est: multos referes virtutis honores,
Nec te magnanimum, munus onusq; premet.